

три вида съзвучия: “имитативни”, “емоционални” и “чисто музикални”.

При цялото изящество и “тънък слух” на аналитичната студия, бих отбелязала някои случаи на не съвсем точно използване на музикална терминология. Така например, на стр. 342 авторката, коментирайки стихове от “Песен на песента ми”, употребява израза “crescendo в темпото”. Традиционно музикалното тълкуване на термина е динамическо. Нека ми бъде разрешено едно малко отклонение, с цел да систематизирам музикално някои вероятни интерпретаторски решения при декламацията. Откъсът от “Песен на песента ми” е следният:

Ела при мен. Ела у мен. Кажи ми,
Къде не беше ти, къде не бях
Подире ти и аз?

От музикално-структурна гледна точка, имаме съчетание на *ostinato* и секвенция /в един-единствен глас - AA' BB' (с каденца)/, или имитация /fuga/ в два диалогизиращи гласа /AA' B B'/.
Можем да си представим музика от следния тип:

FUGA.

The musical score is titled "FUGA." and consists of three staves. The top staff is labeled "CANON." and contains a melody with notes marked A, A', B, and A. The middle staff is labeled "6." and contains a lower melody with notes marked A, A, B, and A. The bottom staff is labeled "PEDAL." and contains a simple bass line with notes marked A, A, B, and A. Handwritten annotations include "А стига имитация" above the CANON staff and "ostinato" and "fuga" below the 6. staff.

Темата /dux/ принадлежи на Легренци, а фуговото решение - на Й. С. Бах. Понятието “fuga” като риторична фигура /”бягство, преследване”/ се решава в музиката от всички епохи като канон, фуга-то или фуга. За сравнение ще посочим “бягащите по Божия план на небето слънца” във форма на фугато от финала на Деветата симфония при Шилер-Бетовен.

Нека си представим следните три плоскости на “музикална” интерпретация:

А. Динамична

- а: “повишаване” на интонацията, *crescendo* до *forte*, емфатично усилване. Резултатът би бил патетичен - в посока на романтичес-